

במדינה

(המשך מעמוד 5)

אירופה והקמת המדינה השתנו יחסי הכוחות: משה שרת הפך שר-החץ של מדינה ריבונית, ואילו הארי גודמן נשאר אורח בריטי, בעל תנות לצורכי-הלבשה בלונדון, ועסקן מפלגתי.

דת בלי זקן. אולם גודמן לא הכיר מעולם במדינה. כשביקר לפני שנה בארץ הצהיר בפירוש, באוזני העתונאים: "אני מ'כיר במדינת ישראל דה'פאקטו, אך לא דה' יורהו" בעניניו לא היתה המדינה אלא קיבוץ אחד מקיבוצי היהדות העולמית, קיבוץ אשר הנהגתו מחריבה את דת ישראל.

יריביו הרבים טענו כי דתיותו של גודמן אינה עמוקה כל כך, משמשת לו רק כלי לארגון מכשירי אנטי-ציוני. אולם ירדיו, גם הם רבים מאד, סבורים שהוא בעל הכרה דתית עמוקה, למרות שאין לו זקן, אלא רק שפמפס שרתי.

בשנה שעברה עלה בלבו של גודמן רעיון, שהיה עשוי להעלותו שוב לרמת פעילות בינלאומית. כעסקן אנטי-ציוני, סבר, יהיה לו קל יותר לקשור קשרים עם קלי בוצי היהדות שנותקו מהגוף הכללי בגלל קיומה של מדינת ישראל — יהודי ברית המועצות, הדמוקרטיות העממיות וארצות-ערב.

כאשר קרא בעתון שגמאל עבד אל-נאצר הכריז שיהדות העולם לוחמת בו, סבר גודמן שזוהי הזדמנות גדולה: עליו לנסוע ל'קאהיר, להסביר לשליט המצרי שאין הדבר כך. בצורה זו יציל את יהודי מצרים.

תכנית חדשה. הוא פנה לשגרירות המצרית בלונדון, ביקש היתר-כניסה למצרים וראיון עם נשיא הרפובליקה. כשנודע הדבר למשרד-החץ הישראלי, כעס מאד. שם סברו שפגישה כזאת תתפרש בעיניו של עולם המערבי כתמיכה יהודית בשלטונו של עבד אל-נאצר. הוסכם על כך כי גודמן לא ידבר כלל על עניני ישראל, יסתפק בבירור בעיות היהדות המצרית. חוגים בריטיים, שהיו מקורבים לקאהיר, המליצו על הפגישה.

אם לא יצאה לפועל בכל זאת, לא היתה האשמה לא בגודמן ולא במשרד-החץ הישראלי. השליט המצרי הלאים את תעלת סואץ, יחסי הממשלה הבריטית אליו מירי. גודמן, כאורח בריטי וכעסקן הסמוך בכל כוחו על מדיניות-החץ הבריטית, שוב לא יכול היה לערוך נסיעה שהיתה מתפרשת כצעד אנטי-בריטי מובהק.

אולם גודמן בן ה-50 לא נשאר ללא תכניות מסע. בינתיים הומונה משלחת אגרי דאית על-ידי הרב הראשי של מוסקבה, של מה שליפרי. לגודמן היה ברור שהוא צריך לעמוד במרכזה. הפעם נתקל בהתנגדות נמרצת מכיוון אחר.

הבת היחידה. פעילותו של גודמן הי' אנטי-ציוני הרגיזה זה מכבר את חברי ה'פ' * שלא היה עגול כלל, אלא בעל צורת פרסה, הן בצורתו והן בתוכנו המדיני. חי ערבים סירבו לשבת ליד שולחן אחד עם היהודים. לכן קיימו האנגלים את שני חלקי העושה — היהודי והערבי — בנפרד. ועי' דה זו הכשרה את הקרקע לספר-הלבן ה'פ' פורסם של מאי 1939.

מהפכן רוסי מלפני דור, שהיה בשעתו אחד מאסירי משפט ארלוזורוב. הוא גרם למהומה כאשר מתח ביקורת על נאומו הרמיוני של בנין בפני נשיא המדינה, קרא לנשיא בשם "ארכיירחמיאל". עלבון זה הסעיר את האולם, העלה על הבמה את בנין עצמו, שקבע כי זאב ז'בוטינסקי לא היה רוצה בהעלבת איש נישא כמו נשיא ישראל.

גם בנקודה אחרת לא היתה הסכמה בין בנין לאחימאיר. קרא אחימאיר בן ה-60 לבנין בן ה-43: "אל תשיש לקראת יום קבלת השלטון, כי יהיה זה יום של שחיטה גדולה בחצות ירושלים וברחובות תל-אביב. מפא"י לא תמסור את השלטון ללא שפיכת-דמים" ענה בנין: "מפא"י אמנם תרצה לשחוט, אולם היא כבר תהיה חלשה מדי".

עתונות

הארי גודמן ותזמורתו

הידיעה בעל המשמר היתה באמת סנסציונית. היא מסרה כי יושב-ראש הועד ה'פועל העולמי של אגודת-ישראל, הארי גודמן, נפגש עם גמאל אל-נאצר. השיחה נמשכה למעלה משעתיים, ונערכה בדרכו של גודמן לישראל. "חוגים יודע-דבר סבורים כי הם שוחחו, בין השאר, גם על בעיות ישראל ועל זיקתה ליהדות העולם".

מובן שידיעה כזאת לא יכלה להישאר קבורה בעתון-ביוקר אחד. לכן מיהר מעריב, והעתיק אותה כבר באותו יום.

היה זה סקופ עתונאי גדול. היה לו רק ליקוי אחד: הוא לא היה נכון.

צ'אפלין ועבד אל-נאצר. היו ימים כאשר קשה היה להבדיל בין משה שרת לבין הארי גודמן. כששניהם היו רציניים, היו דומים מאד איש לרעהו. רק כשהיו מחייכים, נתגלה ההבדל: שרת מחיך כמו צ'אפלין, גודמן כמו עבד אל-נאצר. הדמיון החיצוני לא היה היחיד. גודמן ושרת התחרו ביניהם משך שנים ארוכות. האחד היה ראש המחלקה המדינית של ה'הסתדרות הציונית, השני ראש המחלקה ה'מדינית של ההסתדרות האנטי-ציונית, אגרי-ה'ישראל. עד לחורבן יהדות מורת-אירופה היה קשה לקבוע למי היו יותר בוחרים ו'תומכים. לכן הומינו האנגלים לרוב את שניהם, אם ביחד ואם בנפרד.

עוד בועידת השולחן-העגול של 1939 ב'לונדון' יי' שבו חיים וייצמן, דויד בן-גוריון ומשה שרת יחד עם הארי גודמן ותומורתו האגודאית ליד שולחן אחד, כנציגים שווי-זכויות של העם היהודי. רק עם השואה ב' * שמו המקורי של אחימאיר, בן רוסיה הלבנה היה שאול גייטונוביץ. הוא שינה את שמו אחרי שחיו סאיר נפל, כחייל הצבא האדום, בקרבות נגד הצבא הפולני של פילטוטסקי. גם אבא אחימאיר עצמו היה בשעתו פאציפיסט ואנרכיסט.

זאב שטיינברג (שמאל) עם ראשי-כנופיה שנתפס על-ידיו (1938) ... כמו שבנד יקר לך!

שאינו למשטרה דבר קל יותר מקבלת עדות כזאת על ידי נשים העוסקות במקצוע מסוים נגד כל אורח שהוא. אולם מר סהר מגלה צביעות כאשר הוא אומר כי לא "העמידני לדין באשמה זו הואיל ולא רצה בחזיון של האשמת קצין משטרה בפני בית-דין פומבי על סמך עדויותיהם של פרוצות ואנשי העולם התחתון בלבד".

התרחץ הוא מתחסד. כשם שכוכבת הטענה שבדברי היה "סיוע לדבריה של העדה העיקרית" שנגבו אף הם על יסוד שידול ופיתוי. הוכחה פשוטה: אותו סמל שיטריה, שעל דבריו מתבסס מר סהר, הובא לדין וגדון לשנת מאסר באישורו של מר סהר, על יסוד עדויותיהם של פרוצות ואנשי העולם התחתון בלבד. והן הצהיר בשבועה מר בן-גוריון, סגן המפקח הכללי של המשטרה, כי אין מוסר שונה לגבי קצינים וסמלים.

יתר על כן: כלום זכאי המפקח הכללי לנהוג אפלייה ולסגור תיקים פלייליים של קציני-משטרה משום שהדבר אינו לרוחו? למטה מכבוני הוא אפילו לחזור על הכחשתי בדבר עלילה זו.

★ ★ ★

"אין הוכחות — אבל..."

האשמה האחרונה — "קבלת שלמונים בצורת שערך זהב עם שרשרת זהב מבעל בית-בושת ידוע לשמצה". אני מקוה שעוד יתברר אילו תפקידים הטיל עלי מר סהר אישית לבני אותו אדם, אולם בינתיים אגיב רק על האשמה.

כשנישאלתי בחקירתי על האשמה זו, הפנית מיד את חוקרי לקצין משטרה לשעבר, אדם שהיה נוכח בעת הקניה — שקוימה עוד לפני שהועברתי לתל-אביב. אותו קצין — אשר קנה יחד אתי באותו מעמד ובאותו מקום שערך שני, מאותו סוג ואותו דגם — אפילו לא נחקר.

תחת זאת פנו... לשחיין, ומשם הביאו את הסיפור על הונגרי שקנה שם שערך בשנת 1951. המטה הארצי ידע היטב עד כמה חסרת שחר היא האשמה זו, והחזיר לידי את "שערך השלמונים". אדוני ראש-הממשלה — איוז מדינה תרבותית בעולם היתה נושאת מפקח כללי של משטרה, המפרסם האשמות נגד קציני משטרה עליונים, בנוסח "אין לי הוכחות — אבל..."

על הבקורת הכללית ביחס "לקיום יחסים חברתיים מחוץ למסגרת המשטרה" עם פושעים ובעלי מוסדות מופקקים וכו' — תבעתי את העמדתי לדין. במשפט כזה ניתן היה להוכיח כיצד פועל וכיצד צריך לפעול סדרו הבילוש. הייתי מוכיח בו כיצד כל פעולה שפעלתי — בוצעה על דעת הממונים עלי. אך למר סהר, ולכמה ממקורביו, היו כנראה סבות לחשוש ממשפט כזה.

מר סהר מוסיף וטוען שלא מר הופשטטר — ראש המחלקה הפלילית במטה הארצי — שאמר לי לתת לעורך-הדין מיכאל כספי הצהרה-בשבועה לטובת עמוס בן-גוריון — ולא מר מאיר נוביק, הקצין לתפקידים מיוחדים במטה הארצי — שהזהיר אותי לא לדבר על מר עמוס בן-גוריון — שניהם לא ידעו על קיום חשד המחשיד אותי שעה שדיברו אתי. אם לא הקצין לתפקידים מיוחדים ובמיוחד לא ראש הענף הפלילי הממונה הישיר עלי לא ידעו על קיום חשדות נגדי עוד ימים ספורים לפני מעצרי — מי ידע, ועל יסוד מה נעצרת?

אך גם פה רחוקה האמת ממר סהר, כשם שעלידי כך שהוא אומר כי בשחתו אתי לא הזכיר את ענין עמוס בן-גוריון ושורת המתנדבים הוא מתחמק מן האמת. אךן לא הזכיר את שורת המתנדבים, אך עובדה היא שאמר כי דברתי יותר מדי על עמוס בן-גוריון, ועובדה היא כי אישרו בפני אישי ציבור חשובים כי מר סהר אישר בפניהם שפוטרתו בשל היותי "איש של עורך-דין תמיר" (אף פה הוליתו אותו שולל העצבנות והחששות האופפים את אחרונה אותו ואת המקורבים לו. את מר תמיר הכרתי רק לפני ימים מעטים, לאחר פיטורי, והיה זה גמעי הראשון אתו במישרין או בעקיפין. ומר סהר הוא שגרם לפגישה זו.)

★ ★ ★

"כדי להציל את בנך..."

אדוני ראש הממשלה, לא בפוך ולא בפי מר סהר לא מצאתי תשובה לעובדות המדועזות שהגיעו לשיאן בכך שמעצרי בא מיד לאחר שחתמתי על הצהרה לטובת עמוס בן-גוריון סגן המפקח הכללי. העובדות שגיליתי במכתבי הראשון, והשובת המפקח הכללי, מוכיחות בעליל כי אין כל סיבה הגיונית למה שעוללו לי — פרט למאמץ נואש להבטיח את מר עמוס בן-גוריון במשפטו נגד שורת המתנדבים, ואת כל אלה המסייעים בעדו, על כל הכרוך בכך.

אדוני ראש הממשלה, כדי להציל את בנך, הרסו את חיי ואת חיי אשתי וילדי. אך אני איני מוכן לשמש שעיר לעזאזל במאבק שלא היה לי כל קשר אתו. בני יקרים לי כשם שבנך יקר לך. אני חוזר איפוא מבקש ותובע:

- להעמידני לדין בהאשמות בהן הושמעת, או להתנצל בפני במומבי.
  - להעמידני לדין באשמת הרצאת דיבה על מר יחזקאל סהר, המפקח הכללי של המשטרה, בדברים שהעליתי במכתבי הקודם ובמכתב זה, או לפטרו מיד מתפקידו.
  - לא רק גורלי וגורל ביתי בכף הקלע. גם שמה הטוב של המדינה מחייב — דחוק בימי מבחן חמורים אלה — את ביטור הרע מקרבנו.
- לתשובתך אככה.

אבא אחימאיר
חי נישא כנשיא?